

İçimdeki Çocuk

Çocuk Konulu Öyküler

Celalettin TUTKUN

Güncel Sanat Dergisi

İÇİMDEKİ ÇOCUK

(İçimdeki çocuk isimli öyküden bir alıntı)

Ben bir gürgen ağacıyım.

Sarp bir kayanın dibinde yeşermeye başladım. Uzaktan bakıldığında bir kibrit çöpünü andıran incecik bedenim günler, geceler, aylar ve yıllar boyunca gelişti. Her fırtınada, sağanakta, sallanır, titret ve üşürdüm. Bedenimi soğuk bembeyaz karların kapladığı zamanlarımda oldu, çamurlu, kahverengi sellerin köpüklü sularında köklerimin çıkıp savrulacağımdan korktuğum zamanlarımda. Kurt seslerinin yankılandığı uzun soğuk kış gecelerinde, yapraklarımızı döktüğümüz o anlarda tüm ormanı karanlıkla beraber bir korku kaplardı. Uzun kış gecelerinde adeta fırtına, rüzgâr ve yağmur tüm ağaçlarla oyun oynardı. Bizleri ıslatır, tümümüzü bir sağa bir sola savurur, tuhaf ve korkunç sesler çıkartarak korkuturdu. Bazı yaşlı ağaçlar ve genç sürgünler bunda etkilenir, dalları savrulur, kökleri sökülürdü. Taşlar bazen yerinden oynar, dallar çatırdayarak kırılırdı. Kolu kanadı altında yetiştığımız asırlık, babacan gürgenler bile uğultular çıkartarak savrulurlardı.

Ben ise dibinde hayat bulduğum sarp kayalığın eriyip ufaldığı yıllar boyunca serpildim, geliştim, yeşerdim. Dünyaya ilk geldiğimde başımın üstünde esen yeller yıllar geçtikçe belime dolanmaya başlamışlardı. Toprağı sapasağlam tutan derin köklerim, üzerinde bulunduğum bereketli toprak parçası, güneşi tam ve karşıdan alan ince kabuklu açık kurşuni bedenim... Bir gürgen ağacının olabileceği en güzel hale gelmiştim. Çevremde kestane, kayın, meşe, sandal ağaçları... Etrafımda sürgün vermeye başlayan küçüklü büyüklü gürgenler.

Etrafı saran çiçek kokuları içerisinde giyindiğimiz yeşilin bin bir tonuyla baharı karşılardık. Üzerimizden sürü sürü, çığılık çığığa geçen göçmen kuşlar bazen dallarımıza tüner, dinlenir ya da yorgun sesler çıkartarak geçer giderlerdi. Alı morlu gelincikler, nazlı çiğdemler, sümbüller, düğün çiçekleri, dere boyunda nilüferler açardı. Bu rengârenk çiçekler kök saldıığımız toprakta da açar ve bize adeta komşu olurlardı. En ufak rüzgârda bile nazlı nazlı titreşirlerdi.

Hep uzaklarda olan ve hep uzaklarda kalacağını zannettiğim başı dumanlı dağlara bakar ve oraları düşünürdüm. Sonra onların arkasında nelerin gizli olduğunu. Şu kıvrıla kıvrıla giden coşkun ırmağın nerede nihayete erdiğini dert ederdim kendime.

Yazın son günleriydi. Bugünlerde her yer kupkuru. Biz hareket edemeyiz, kuş uçup uçamayız, börtü böcek gibi toprağı eşeleyemeyiz. Karacalar, geyikler gibi sevinçli sıçrayışlarla zıplayıp oradan oraya koşturamayız. Sadece bekleriz.

Yangın mevsiminin bitmek üzere olduğu, yakında yağacak olan yağmurun kokusunu, nemini köklerimizde hissetmeye başladığımız bir sabahtı. Bedenime konulan çarpı işareti bir şeylerin değişeceğinin habercisiydi sanki. Sonra bir düzine kadar insan ağaçların önünde durdular, alıcı gözlerle bakiştılar.

Teker teker devrildik. Bazılarımızın asırlardır devam eden kıyımları bir motorlu testerenin dişleri arasında birkaç dakikada son buluverdi. Güneşin tepeye doğru yükseldiği bir anda yıkıldım. Sanki güneş batmış, yer yarılmış, orman tersine dönmüştü. Oysa değişen hiçbir şey yoktu. Onca yıldır dimdik durmaya alışkın gövdem boylu boyunca toprağın üzerinde uzanmaktaydı. Olan sadece bana ve benim gibi kesilen diğer ağaçlara olmuştu. Güneşte, ormanda yerli yerindeydi. Birbirimize çarpa çarpa yıkıldık. Demirin ve çeliğin sertliği karşısında ağacın ne hükmü olabilirdi ki? Dallarımızı geride bırakıp kereste adıyla oradan oraya taşındık, bağlandık. Birbirimize hiç olmadığımız kadar kenetlenmiştik işte. Ama ne fayda, artık hepimiz ağaç olmaktan çıkmıştık.

Hep nereye gittiğini merak ettiğim coşkun ırmağın derin sularına atıldık. Köpük köpük, çağıl çağıl akan coşkun sularla aşığılara doğru birbirimize çarpa çarpa, bata çıka gittik gittik. Irmağın bir

ovaya yayılıp sakinleştığı yerde insanlarca yapılan bir engele takılıp kaldık. Teker teker çıkartıldıktan sonra kamyonlara yüklendik. Ve hep ardında nelerin olduğunu merak ettiğim başı dumanlı dağların arkasına doğru bir kamyon kasasında taşındık.

Sonraki günlerin ne getireceğini kim bilebilir? Bende bir bilinmeze doğru sürükleniyordum. Kaderimin beni nerelere taşıyacağını bilmeden, ama merak ederek bekleyerek, sabrederek.

Her şey değişir. Benim de değişmem, şekilden şekle bürünmem kaçınılmazdı.

.....